

for i Aar: „Som udtalt i Beretningen for Bankaaret 1925—26 er det — til Trods for den Mangel paa Tilpasning til den gamle Guldkrones Værdi, som stadig adskillige Steder i Samfundet gør sig gældende, og som bl. a. den betydelige Arbejdsløshed bærer Vidne om — dog Nationalbankens Opfattelse, at Forholdene prismæssigt og bankteknisk ligger saaledes, at en Overgang til Guldfod er mulig“. Disse to Udtalelser strider direkte mod hinanden. I Fjor ansaa Nationalbanken det for nødvendigt, ikke blot at Tilpasningen havde fundet Sted, men ogsaa at der havde været en Prøvetid; nu udtaler Nationalbanken, at Tilpasning er unødvendig. Det er beklageligt, at ved denne Lejlighed som under hele den stedfundne Forhandling om Valutaspørgsmaalet Nationalbankens Udtalelser er dels modsigende overfor hinanden, dels uklare, dannende et lidet solidt Grundlag for vore Forhandlinger om dette Spørgsmaal. Saaledes som Sagen ligger, naar Nationalbanken erklærer, at nu vil den kunne gøre det, som den prismæssigt og bankteknisk ikke fandt muligt i Fjor, kan man kun udtæle Haabet om, at Nationalbanken af 6. December 1926 ser rigtigere paa Forholdene, end Nationalbanken af December 1925 gjorde.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kreditternes Bortfald ligger Sagen som bekendt saaledes, at det ikke oprindelig havde været Hensigten, at disse Kreditter skulde bortfalde, men at der opstod en Diskussion om, hvorledes disse Kreditter skulde gives paa visse Betingelser. Denne Diskussion, som var i Gang, blev afbrudt ved Nationalbankens Erklæring om, at den ikke ønskede at bevare Kreditterne, og derigennem — deri maa jeg være enig med det ærede Medlem Hr. Stauning — har Nationalbanken paataget sig Ansvar for den videre Udvikling af denne Sag, og ved at Regeringen har givet Afkald paa at føre Sagen videre til Drøftelse med Nationalbanken paa det Grundlag, som syntes muligt ved den sidste Forhandling i Valutaudvalget, har Regeringen paataget sig den anden Del af Ansvar for, at dette føres igennem paa en tilfredsstillende Maade. Jeg maa gaa ud fra, at Regeringen vil følge Nationalbankens Politik paa dette Omraade med den største Opmærksomhed, og at den, hvis Nationalbankens Forudsætninger for Gennemførelsen paa dette Grundlag brister paa et eller andet Punkt, da i Tide er rede til at mødes med Rigsdagen angaaende Spørgsmalets videre Udvikling. At Valutaudvalget ophører og derfor ikke er bragt i Forslag i nærværende Lovforslag, kan jeg

fuldt ud tiltræde, da Valutaudvalget ikke vilde være i Stand til — mindre end tidligere endogsaa — at følge Nationalbankens Politik og paa nogen Maade overtage et Medansvar for den. Idet vi stemmer for Lovforslagets hurtige Behandling og ogsaa vil stemme for det ved tredje Behandling, maa vi derfor gøre det med den Bemærkning, at Nationalbanken og Regeringen har overtaget det fulde Ansvar for denne Sags videre Udvikling, og at der maa paahvile Regeringen Forpligtelse til, hvis de Forudsætninger, den deler med Nationalbanken, er udsat for Fare, da i Tide at henvende sig til Rigsdagen angaaende Spørgsmaalet.

Axel Dam: Det vil ikke undre det høje Ting, at en nyvalgt Rigsdagsmand umuligt kan have sat sig ind i det foreliggende Lovforslag, som man først har faaet at se, ikke Dage, end ikke Timer, men kun Minutter, før det behandles. Jeg skal derfor indskrænke mig til et Par Bemærkninger om Punkter, som straks vækker vor Betænkelighed. Det første er den lange Tid af tre Aar, hvori den foreslaaede Ordning skal gælde. Vi kunde tænke os, at denne Bestemmelse kunde træde hindrende i Vejen — jeg ved det ikke — for en Omordning af hele Forholdet mellem Nationalbanken og Staten. Det andet Punkt er Bestemmelsen i § 3, hvorefter Ministeren bemyndiges til at føre en Kontrol med, hvilke Fordringer Erhvervene, Industri, Handel og Søfart, har i Udlandet. Jeg kan, som sagt, ikke overskue, af hvilken Grund dette skulde være nødvendigt, og vil derfor blot markere det Standpunkt, som Retsforbundet ønsker at indtage, nemlig at det vil være stærkt paa Post overfor enhver Indblanding og ogsaa overfor enhver Kontrol med Erhvervslivet og andre private Anliggender — enhver Indblanding og Kontrol, som ikke maatte være absolut nødvendig. Hvorvidt det, der her foreslaas, er nødvendigt, kan vi altsaa ikke se paa Grund af den ringe Tid, man har haft til at overveje Spørgsmaalet.

Handelsministeren (Slebsager): Jeg takker Ordførerne for de forskellige Partier for den Velvillie, hvormed Lovforslaget modtages. De fremsatte Udtalelser giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger, idet jeg ikke anser det for formaalstjenligt paa nærværende Tidspunkt og ved Behandlingen af dette Spørgsmaal at gaa ind paa den Strid, der har været om Valutaspørgsmaalet i det sidste Par Aar.

Vedrørende det Bortfald af Statens Ga-